

[Dahl.]
gerne vilde hjælpe dem —, og her drejer det sig om et forholdsvis ringe Beløb.

Ellinger: Der skal naturligvis temmelig tvingende Grunde til, før man gennem særlige Lovforanstaltninger ændrer det System, over hvilket Lønningsloven er bygget op. Spørgsmaalet er da, om saadanne tvingende Omstændigheder foreligger i nærværende Tilfælde, og det forekommer mig, at man dertil maa sige: Ja. Det ærede Ilte Medlem for 2den Kreds (Dahl) mente at kunne henvise til, at Lønningsloven skal underkastes Revision i den kommende Rigsdagssamling. Det vil sige forelægges til Revision — det sagde det ærede Medlem ogsaa — men der er jo intet Menneske, som paa Forhaand kan sige noget om, hvorvidt en saadan Revision i Virkeligheden vil finde Sted i den kommende Rigsdagssamling. Jeg skulde ikke være utilbøjelig til at stille mig ret tvivlende i saa Henseende. Det ærede Medlem kan have Ret i, at det foreliggende Lovforslag giver Anledning til Uro. En almindelig menneskelig Svagthed, der vokser for hvert Aarti, der gaar, er den gensidige Misundelse: man kan nok finde sig i de økonomiske Kaar, man selv er underkastet, men hvis der er Tale om, at nogle andre Mennesker faar bedre Kaar, saa bliver man straks utilfreds med sine egne. Hvis det ærede Medlem vilde anvende sin Indflydelse paa at dæmpe en saadan eventuel Uro, blev vi maaske fri derfor i dette Tilfælde.

Spørgsmaalet er altsaa, om der foreligger virkelig tvingende Grunde til at vedtage det foreliggende Lovforslag, og det forekommer mig, at saadanne foreligger. Sjældent er vel egentlig et Lovforslag, der ikke spænder videre end det nærværende, blevet Genstand for en saa omhyggelig Undersøgelse. Der er sjældent givet saa omhyggelige, detaljerede Oplysninger baade i Skrift og Tale, og man kan saaledes ikke sige, at man just staar uforberedt, naar man skal tage Stilling til Lovforslaget. Der er ingen Tvivl om — det benægtede heller ikke det ærede Medlem, der talte sidst —, at der virkelig er en Avancementsmisère indenfor Assistentklassen. Jeg skal ikke gaa i Einzeltheder og fremsætte Tal, da saadanne jo foreligger for alle, men jeg skal blot nævne saadan en lille Ting som, at der i 1907 kun var 60 Assistentter, som havde været i Assistentklassen mere end 25 Aar uden at komme videre, og at der i 1927 var mere end fem Gange saa mange. Det er indlysende, at dette er en Misère, som giver naturlig Anledning til Skuffelse hos

uhyre mange Mennesker, fordi de traadte ind i Etaten under andre Forhold end dem, der senere har udviklet sig. Naturligvis kan mange Mennesker lide Skuffelse, men i nærværende Tilfælde er Skuffelsen særlig stor. Nu er der altsaa her en Anledning til at bøde paa dette uheldige Forhold gennem en Udgiftsførelse for Staten, som maa siges at være ret beskeden. Det Avancement, der her er Tale om ved Oprettelsen af Overassistentstillingerne, er ikke noget stort Avancement, og det er pekuniært overkommeligt for Statskassen. Vi fra vor Side vil derfor tilsige vor Medvirksomhed til Lovforslagets Gennemførelse.

Veistrup: Det vil ganske sikkert være vanskeligt at fremkomme med noget nyt paa dette Omraade. Alle Einzeltheder er jo udførligt omtalt af de ærede tidligere Talere, og der er derfor ikke stor Anledning for mig til at komme dybt ind paa hele dette Forhold. Det historiske Grundlag er blevet omtalt baade af den højtærede Finansminister og af andre, og det er rigtigt, at sjældent har et Lovforslag været mere grundigt behandlet end det foreliggende. Det er ogsaa rigtigt, at det er et gammelt Spørgsmaal. Den højtærede Finansminister har gjort opmærksom paa, at allerede i 1924 udtalte den daværende Minister for offentlige Arbejder, at Avancementsmisèren paa det Tidspunkt havde naaet sit Højdepunkt. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa, at naar han ikke vilde gaa med til dette Lovforslag, var det ud fra det Hovedsynspunkt, at vi stod overfor en Lønningsrevision. Tidspunktet bør nu efter min Mening aldrig være et Hovedsynspunkt med Hensyn til at ændre denne eller hin Lov. Hovedsynspunktet maa dog altid være, om der foreligger et Grundlag, der gør det nødvendigt at ændre de Forhold, Lovforslaget omhandler. Skulde man rette nogen Kritik mod Tidspunktet, maatte det snarere være ud fra den Betragtning, at dette Lovforslag i Virkeligheden har foreligget om ikke til Behandling, saa dog har foreligget i adskillige Aar uden at have fundet sin Løsning. Det kan ikke være Hovedsynspunktet, om Lovforslaget kommer frem paa dette eller hint Tidspunkt, hvis det overhovedet er berettiget at ændre Forholdene. I øvrigt har jo denne Sag vokset sig frem, jeg kan gerne sige, paa en stiltfærdig Maade. I Virkeligheden har alle erkendt Kravets Berettigelse, de tre sidste Ministre for offentlige Arbejder har erkendt det, og det har i adskillige Aar ogsaa været